చీకటి

నెమ్మదిగా బరువుగా నడుస్తున్నాను. నాతో కూడా ముగ్గురు వస్తున్నారు. ముగ్గురూ స్నేహితులే. మా ముందు గుర్రబ్బండి మరీ నెమ్మదిగా నడుస్తూంది. గుర్రబ్బండిలో ప్రసాదు పడుకుని ఉన్నాడు. ప్రసాదులో చలనం లేదు. స్నేహితుల్లో సీతాపతి ఒకడు. నవ్వుతున్నాడు. నవ్విస్తు న్నాడు. మాట్లాడుతున్నాడు. మాట్లాడిస్తున్నాడు. సిగరెట్టు తాగుతున్నాడు. నాచేత తాగిస్తున్నాడు. యాంత్రికంగా పొగ వదులుతున్నాను. మిగతా ఇద్దరూ రమాపతి, విశ్వం, వీళ్ళిద్దరూ తడీపొడీగా మాట్లాడుతున్నారు. సీతాపతి ఇంగ్లీషు నవలలు తెగ చదువుతాడు. ఎప్పుడు చెప్పినా ఏదో కొత్త నవల్లోని కథే చెబుతాడు. వెర్రిగా నవ్వుతాడు. జోక్సు విసురుతాడు. ఆ జోక్సులో అప్పుడప్పుడు శృంగారం ఒలక బోస్తూంటాడు... నేను వాళ్ళ దృష్టిలో చాలా తీవ్రమయిన మనిషిని. నాకు కోపం చాలా ఎక్కువ.

బండిలో చలనం లేకుండా పడుకుని ఉన్న ప్రసాదునే చూస్తున్నాను. సీతాపతి మాటలు వింటున్నా తలకెక్కడం లేదు. వాళ్ళందరితో పాటు నవ్వుతూనే ఉన్నాను. ఆ నవ్వు పేలవంగా ఉంది. సీతాపతి ఈ మధ్య ఓ నవల చదివాడుట! దాని పేరు "జింజర్ మాన్" ఆ నవలలోని కథానాయకుణ్ణి గురించి విపరీతంగా చెబుతున్నాడు. "ఆ నవల చదవని జీవితం ఏం జీవిత మోయ్!" అంటున్నాడు. ఆ కథానాయ

కుడి పేరు డేంజర్‌ఫీల్డుట ... వాణ్ణి మాటలతో ఆరాధిస్తున్నాడు.

"అలాంటి పచ్చిశృంగారం కథలు నా దగ్గిర చెప్పకు." అని నాజూగ్గా విసుక్కున్నాను.

నేనే పరిస్థితుల్లో ఉన్నానో గ్రహించి కూడా ఇలా మాట్లాడుతుంటే నాకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. వాడి ముక్కుమీద బలంగా పొడుద్దామనుకున్నాను. "ఓరి, రాస్కెల్!..." అనుకున్నాను. ఆ మాట బయటకు అనడానికి సభ్యత అడ్డు వచ్చింది.

రెండు చేతులతోను ముఖం కప్పుకున్నాను. దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుని వస్తూంది. అంత పబ్లీగ్గా ఏడవడం బాగా లేకపోయినా ఆగేటట్టులేదు. చేతిగుడ్డతో రెండు కళ్ళూ తుడుచుకున్నాను. బండిలో ప్రసాదు ... బండి నెమ్మదిగా వెళుతున్నది. వెనక మేము నెమ్మదిగా నడుస్తున్నాం.

"సూర్యుడు ఉదయిస్తాడు. అస్తమిస్తాడు. ఇది నిజం కాదంటావా?"

....

"మొదట వెలుతురు. తరువాత చీకటి...ఇదికూడా నిజం కాదంటావా?"

....

"ప్రపంచంలో మామూలుగా జరిగేదే జరిగింది... తేలిగ్గా తీసుకో, బ్రదర్..."

ఇలా అంటున్నాడు, లా. లెంపకాయ కొడదామని

పించింది. నేను కోపగించుకుంటే నన్ను ఒంటరివాణ్ణిచేసి వాళ్ళు ముగ్గురూ వెళ్ళిపోతారు.

నిన్నేదో ఓదారుద్దామని కూడా వస్తూంటే ఇంత అసభ్యకరంగా ప్రవర్తిస్తావా? అని కూడా అనగలడు సీతాపతి. సీతాపతి ఎప్పుడూ జీవితంతో ఆడుకునే మనిషి... మనస్సులో ఏదుంటే అది అనేస్తాడు.

మేం బయలుదేరి చాలా సేపయింది...

చీకటి పడుతూ పడుతూ ఉంది...

రమాపతి ఏవో సినిమా కబుర్లు చెబుతున్నాడు.

ముగ్గురూ మూడు రకాలుగా ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. నన్ను ఏ లోకంలోకో తీసుకువెళ్ళాలని. నాకేమీ కనిపించడం లేదు. వినిపించడం లేదు- ఎదురుగా పోతున్న బండి, బండిలో ప్రసాదు, వెళుతూ బండిచేస్తున్న చప్పుడు తప్ప. బండివాడు బీడీ తాగుతూ పొగ వదులుతున్నాడు. ఆ పొగ ప్రసాదు మీదుగా వెళుతున్నది.

చీకటి తరుముకుంటూ వస్తున్నది.

“పొద్దున ఎప్పుడో తిన్న అన్నం. ఆకలి వేయడం లేదా?...హోటలుకు వెళ్ళి ఏదైనా టిఫిన్ తీసుకురానా?...” అన్నాడు సీతాపతి...

నాకు నిజానికి ఆకలి వేస్తున్నది.

ఇంట్లో ఏడ్చి...ఏడ్చి ... నీరసపడిపోయాను... ఇంత దూరం నడకతో మరీ నీరసం వచ్చింది.

"శరీరం అన్న తరవాత ఆకలి లేకుండా ఉంటుందా!... మనం యోగిపుంగవులం కాదుగా ... దుఃఖం వేరు... ఆకలి వేరు..." అంటూనే హోటలువైపు పరిగెత్తేడు సీతాపతి.

"అసలే దుఃఖంతో కుళ్ళుతున్న నేను ఇంకా టిఫిన్ కూడా తినాలా!...సీతాపతి వట్టి వెధవ..." అనుకున్నాను.

సీతాపతి దృష్టిలో ఏ పిక్నిక్‌కో, ఏ వాకింగ్‌కో వెళు తున్నట్టుగా ఉంది. పాపం సీతాపతి మంచివాడు. బండి కుదిర్చి పెట్టి నాకు సహాయం చేశాడు. చాలామంది బండి వాళ్ళు రామని మొరాయించారు. రెండు గంటలు అటూ ఇటూ తిరిగి ఏదో విధంగా బాడి తీసుకువచ్చాడు. ఏమయినా సాధించగలడు.

నాలుగు పొట్లాలు తీసుకుని మాలో కలుసుకున్నాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ పొట్లాలు విప్పేరు. నా చేతిలోని పొట్లం అలానే ఉండిపోయింది. ఆ పొట్లం ప్రసాదు చూస్తే ఎగిరి గంతేసేవాడు. తాను కొంచెం తిని ఇంట్లో అందరికీ పెట్టే వాడు. ఇప్పుడు బండిలో ఉన్నాడు. బండి నెమ్మదిగా వెళు తున్నది.

"పొట్లం విప్పవోయ్..." అని భయపడుతూ నెమ్మ దిగా అన్నాడు విశ్వం. విశ్వం అభిమన్యుణ్ణి గురించి ఏదో కథ చెబుతున్నాడు.

ఆకలికి తట్టుకోలేక పొట్లం విప్పేను. నోరు ఎందుకో బెరడు కట్టుకుపోయింది. ఆ పొట్లంలో పకోడీలు, బజ్జీలు ఉన్నాయి. ఒకొక్కటే నములుతున్నాను.

"ఆరలేకుండిన అగ్ని మరోటి లేదు. మనిషిని దహించి వేస్తుంది" అంటున్నాడు సీతాపతి.

నా దగ్గర తుపాకి ఉంటే సీతాపతిని కాల్చి పారేద్దును!

పోయిన దీపావళికి ప్రసాదుకు గన్ కొని ఇస్తే ఇల్లంతా ఎగిరేశాడు. నే నోసారి ఆఫీసునుండి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు నా వైపే గురిపెట్టి ఠప్ మనిపించాడు. ఆ తుపాకిలో శబ్దం తప్ప మరేం రాలేదు.

ప్రసాదుకు పెట్టకుండా పకోడీలు తింటూ నడుస్తున్నాడు. రోడ్డుమీద అందరూ నా వైపే చూస్తున్నారు.

* * *

నెమ్మదిగా ఊరి పొలిమేరలు దాటేం ... ఊరికి ఉత్తరాన...

"అదుగో, వచ్చేశాం..." అన్నాడు సీతాపతి. చూపు మేర దూరంలో ఎక్కడా వెలుతురు కనిపించడం లేదు.

బండి ఆగింది.

"నా కిచ్చేదేదో ఇచ్చేయండి, బాబూ ... చాలా పొద్దు పోయింది. పోతాను" అన్నాడు బండివాడు.

జేబులోంచి డబ్బు తీసి ఇచ్చాను...

బండివాడు ముఖం చిటచిటలాడించి నా వైపు అదోలా చూశాడు. వాడికికూడా చులకనై పోయాను నేను.

"నా కీ పాటికి మూడు నాలుగు బాధలు వచ్చేవి.

చాలా ఆలస్యం అయిపోయింది ... మరో రెండు రూపా యలు..." అన్నాడు.

ఈ బండివాళ్ళకున్న తెగులే ఇది. ఎంత ఇచ్చినా తృప్తి ఉండదు. ఎంత వస్తే అంత పిండుదామని చూస్తారు.

నాకు కోపం వచ్చింది. అనుకున్న దానికన్నా ఒక దమ్మిడీ ఎక్కువ ఇవ్వనన్నాను.

"చచ్చినోణ్ణి బండిలో వేసుకుని ఎవరు తీసుకు వస్తా రండీ...ఆ అయ్యగారి మాట తీసేయలేక వచ్చాను. మా బండివాళ్ళు అసలు ఒప్పుకోరు. ఏదో నాలుగు డబ్బులు వస్తాయనే వచ్చాను. ఇంటిదగ్గిర నా పెళ్ళాం రోగంతో మూలుగుతున్నది..." అన్నాడు.

నేను ఇవ్వనంటే ఇవ్వనన్నాను.

బండివాడు లుంగీ పైకి మడిచి రెండు అడుగులు ముందుకు వేసి "అయితే బండి మళ్ళిస్తాను. బయలుదేరిన చోటుకే తీసుకెళ్ళి అక్కడ వదిలేస్తాను. మీ ఇష్టం..." అన్నాడు

నాకు తిక్క రేగిపోయిందీ. అసలే కోపం. అందులో వీడు ప్రసాదును చచ్చినోడు అంటున్నాడు. మళ్ళీ తీసుకెళ్ళి వాణ్ని ఇంటిదగ్గిర వదులుతాను అంటున్నాడు. బండివాణ్ని కత్తితో పొడిచి చంపుదామా అనిపించింది. కత్తిలేదు. డొక్కలో తందామా అనిపించింది బలం అంతా పుంజుకుని, వాడి నాలిక కోసేస్తే మరీ బావుంటుంది.

“వీడికింత పొగరా! స్కౌండ్రల్...చూడు, సీతాపతి, వీడేమంటున్నాడో!” అన్నాను.

....

“ఏందయ్యా, పొగరు గిగరు అంటున్నావ్ ... మాటలు జాగ్రత్తగా రానీ...” అని ఒక అడుగు ముందుకు వేశాడు బండివాడు.

నేను వాడి చొక్కా లంకించుకుని ఒక్క లాగు లాగాను.

బండివాడి కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతులల్లే ఉన్నాయి.

వాడు లుంగీ ఎగగట్టి, “క్యా బోల్తారే...సువర్...” అంటూ నా మీదికి చెయ్యి ఎత్తాడు. నాకు చెమటలు పోయడం, గజగజ వణకడం సీతాపతి గమనించి మా ఇద్దరి మధ్యకు వచ్చి...రాజీ ప్రయత్నంలో ఉన్నాడు.

“నేను తలుచుకుంటే మీ ముగ్గురి నెత్తురూ కళ్ళ జూసి...మీ అబ్బాయితో పాటు మీ ముగ్గుర్నీ ఇక్కడే పూడ్చిపెట్టి మరీ వెళతాను... నా తడాఖా చూస్తారా?...” అని పళ్ళు పటపట కొరికాడు. చీకటి నిమిష నిమిషానికీ తరుముకు వస్తున్నది, రమాపతి, విశ్వం దూరంగా నిల్చుని ఉన్నారు.

సీతాపతి ఎలాగైతేనేం, బండివాడికి, నాకు రాజీ కుదిర్చేడు. మరో రెండు రూపాయలు అదనంగా ఇచ్చి వదిలించుకున్నాను. సీతాపతి బండివాడికి ఓ సిగరెట్టుకూడా ఇచ్చాడు.

సిగరెట్టు గట్టిగా దమ్ము లాగి, "అంత కోపమైతే ఎలాగండీ, అయ్యగారూ..." అంటూ బండిని వెనక్కి తిప్పేడు.

నేను ప్రసాదును బుజాన వేసుకున్నాను. ప్రసాదు చల్లగా బరువుగా ఉన్నాడు. చిన్నప్పుడు వాణ్ణి ఎత్తుకున్నప్పుడు నా ముక్కూ, చెవులూ...మెత్తగా తన బుజ్జివేళ్ళతో నిమిరేవాడు. వాడి చేతులు కదిలిస్తుంటే బంగారు గాజులు, బుల్లివి, గలగలమనేవి...నెలల పిల్లవాడు.

ప్రసాదును బుజాన వేసుకుని రెండడుగులు ముందుకు వేశాను.

రమాపతి, విశ్వం. వెనక్కి తగ్గారు

"ఇక నేను వెళతానోయ్. ఇంటి దగ్గిర అర్జంటు పని ఉంది..." అన్నాడు విశ్వం.

"నేనూ వెళతాను... ఇంటి దగ్గిర చుట్టాలున్నారు. అమ్మాయికి ఆరోగ్యం తిన్నగా లేదు ... డాక్టరు దగ్గిరికి వెళ్ళాలి" అన్నాడు రమాపతి. నాకు దుఃఖం పొర్లుకు వచ్చింది.

"సీతాపతీ, నీవూ వెళతావా?" అని దీనంగా అన్నాను నా కసలు నోట మాట రావడంలేదు.

"నేనుంటాలేవోయ్. ఇంకా జరగవలసింది చాలా ఉంది" అన్నాడు సీతాపతి. ఆ మాటవింటే నాకు వెయ్యి ఏనుగుల బలం వచ్చినట్లయింది. నేనూ, బుజాన ప్రసాదూ... పక్కన సీతాపతీ... పుణ్యభూమిలో ... నెమ్మదిగా నడుస్తున్నాం...

రమాపతి, విశ్వం. కనుచూపు మేరలో లీలగా కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళ తెల్లటి చొక్కాలు మాత్రం. వడివడిగా పోతున్నట్టుగా ఉన్నాయి. బుజాన ఉన్న ప్రసాదును కిందికి దింపి, నేలమీద పడుకోబెట్టమన్నాడు సీతాపతి. కిందంతా రాళ్ళు. మట్టి. చీకటి. ఎక్కడ ఏముందో తెలియడం లేదు. కటిక నేలమీదయితే రాళ్ళు గుచ్చుకుంటాయి. అసలీ ప్రయాణం ఇంతసేపు పట్టిందేమా అని ఆలోచిస్తున్నాను. నెమ్మదిగా నడుస్తూ, మాట్లాడుకుంటూ వచ్చాం. ప్రసాదయితే ఈపాటికి పెద్ద పెద్ద అంగలతో పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి నిమిషంలో చేరేవాడు. వాడికి స్కూల్లో అన్ని గేమ్సులోనూ ప్రయిజులే. రన్నింగ్ రేస్ అయితే అసలు చెప్పక్కర్లేదు. రేస్ గుర్రంలా పరిగెత్తుతాడు. ఎప్పుడు గెలిచినా వాడి స్నేహితులందరూ ఎత్తుకుని గాలిలో గిరగిర తిప్పి... "ప్రసాదు...హిప్...హిప్...హుర్రే..." అనేవాళ్ళు. వాడి బర్త్ డేకి బోలెడు ప్రజెంట్సు ఇచ్చారు వాళ్ళందరూ.

నేనూ, సీతాపతీ అక్కడ కాసేపు నిల్చున్నాం.

"ఇక్కడ ఎవరూ లేరేం!" అన్నాను.

సీతాపతి అటూ ఇటూ చూస్తున్నాడు.

ఇక్కడ ఓ ఎంక్వైరీ ఆఫీసు లేదు. ట్యూబులైట్లు అంతకన్నా లేవు. ఫాన్ లేదు. ఎటు చూసినా కటిక చీకటి. నక్షత్రాల వెలుగులో మాత్రం అక్కడ ఎత్తుపల్లాలు కనిపిస్తున్నాయి. చిన్న చిన్న మట్టి గోపురాల్లా వున్నాయి... నల్లటి మట్టి...నల్లటి చీకటి...కీచురాళ్ళ శబ్దం.

"వీ డెక్కడా కనపడ్డేం?..." అని అటూ ఇటూ చూస్తున్నాడు సీతాపతి.

కాస్త మిణుకు మిణుకుమంటున్న నక్షత్రాలు కూడా కనిపించడం మానేశాయి. దట్టంగా మబ్బు ఆవరించి ఫులుము కుంటున్నది.

"నీ విక్కడే ఉండు. నేను వెళ్ళి. పిల్చుకు వస్తాను వాణ్ని...బహుశః వాడి ఇల్లు కూడా ఈ దరిదాపుల్లోనే ఉండవచ్చు." అన్నాడు సీతాపతి.

ఆ మాట అనడం... రెండడుగులు వేయడం ఒకేసారి జరిగాయి. నాకు నోట మాట రాలేదు. సీతాపతి మోసం చేస్తాడా? నన్ను ఒక్కణ్ణే ఈ కీకారణ్యంలో వదిలేసి... పోతాడా?...లేక నిజంగా వెతికి వాణ్ణి పట్టుకువస్తాడా? నా కెందుకో అడుగడుక్కీ సమస్యలే ఎదురవుతున్నాయి. ఎవర్ని నమ్మేందుకు వీలులేకుండా ఉంది. రమాపతి, విశ్వం అలా చేశారు. సీతాపతి ఏం చేస్తాడో?...

సీతాపతి వెళ్ళాడు. ఎంతసేపటికి రాడు. క్షణం ఓ యుగంగా ఉంది. టైమెంతయిందో చూసుకుందామంటే గడియారం ముళ్ళు కూడా సరిగా కనిపించడం లేదు.

నేను నిల్చునే ఉన్నాను.

ప్రసాదు కింద పడుకుని ఉన్నాడు. చుట్టూ చీకటి. కళ్ళు పొడుచుకున్నా ఎటువైపూ... ఏదీ కనిపించడం లేదు. భరించలేని భయంకరమైన నిశ్శబ్దం. వుండి వుండి గాలిశబ్దం వినిపిస్తున్నది. కాస్సేపటికి ఎక్కడో నక్క అరుస్తున్న శబ్దం.

నా ముక్కుపుటాల్లోంచి వచ్చే శ్వాస మాత్రం చాలా స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నది. ఆ శ్వాస నాదేనని తెలుసుకోలేక పాము దగ్గర్లో ఉండి బుస కొడుతున్నదేమో అని ఆలోచన! ప్రసాదుకేం అపాయం లేదు. కదా... అని వాడివైపు ఓసారి చూశాను. ప్రసాదు కొంచెం పక్కకు పొర్లినట్లుగా కనిపించాడు. వాడివైపే మళ్ళీ మళ్ళీ కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూశాను. ప్రసాదు కాలు కదిలినట్లుగా ఉంది. కాలువైపు చూశాను. చేతులవైపు చూశాను. ఏం చూసినా, ఎక్కడ చూసినా ఎక్కడా చలనం లేదు. అలసి సొలసి, హాయిగా భోంచేసి, సుఖంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటూ పడుకున్నట్టుగా ఉన్నాడు.

చీకటి మీదిమీదికి చేతులు జాపుతూ వస్తున్నట్టుగా ఉంది. చీకట్లో చూస్తున్నకొద్దీ ఏవో ఆకారాలు కనిపిస్తున్నట్టున్నాయి. అవి మళ్ళీ కరిగిపోతున్నట్టు...మళ్ళీ ఆకారాలు... మళ్ళీ శూన్యం. ఎక్కడో నక్క అరుపు. చెవులు మూసుకున్నాను. కళ్ళు మూసుకున్నా, తెరిచినా ఒకటిగానే ఉంది. కాళ్ళు లాక్కుపోతున్నాయి. కూచుందామంటే ప్రసాదును మరీ దగ్గరగా చూడాలి. వాడివైపు చూడబుద్ధి కావడంలేదు. ప్రసాదుమీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. ప్రసాదు నిన్న చచ్చిపోయినా బావుండేది. లేక అది ఈవేళ ఉదయం జరిగినా బావుండేది. బాగా వెలుతురుండగా ఇక్కడికి చేరుకునేవాళ్ళం. ఎటూ గానివేళ మిట్టమధ్యాహ్నం కళ్ళు మూసేడు. క్రికెట్ ఆడుతూంటే వాడికి అది బాటింగ్ టైము.

బొంబే వెళ్ళినప్పుడు వాడికి జూనియర్ క్రికెట్ సెట్ తెస్తే. ఆ సంతోషం పట్టలేక ఇల్లంతా ఎగిరేడు. ఎన్నిసార్లో థాంక్యూ చెప్పేడు, వాడికి పరవశత్వం కలిగింది.

ఇంతలో ఉలిక్కిపడ్డాను. ఒళ్ళు జలదరించింది. టప్ మని ఒక చినుకు నా నెత్తిమీద పడింది. ఒకటి, రెండు, మూడు చినుకుల టపటప...వాన వాసన. రెండు చేతులు అడ్డం పెట్టుకున్నాను. బాణంలా దూసుకుపోతున్నాయి నా లోకి చినుకులు. వాడి చినుకులు. బరువైన చినుకులు. చీకటి చినుకులు. చిందులు తొక్కే చినుకులు. ఆ చినుకులు ప్రసాదుకి వానంటే అసలు పడదు. ఇట్టే జలుబు చేస్తుంది. వానలో తిరగద్దురా అని వాళ్ళమ్మ ఎప్పుడూ కేకలు వేస్తూనే ఉంటుంది. లేదమ్మా. లేదమ్మా అంటూ. అమ్మకు నచ్చ చెప్పేవాడు.

ప్రసాదు తడుస్తున్నాడు.

నేను తడుస్తున్నాను.

ఈ వానకు బొత్తిగా జాలిలేదు. గుర్రబ్బండీవాడికీ నా మీద జాలిలేదు. వానకెలా ఉంటుంది? ... సీతాపతికి నా మీద జాలి వుంది. అయితే వెళ్ళినవాడు ఇంకా రాడేం! చీకటంటే నాకు భయమని మా శ్రీమతి కొక్కదానికే తెలుసు. చీకటి నా మీదికి రాకుండా ఎప్పుడూ జాగ్రత్త పడుతుంది. సీతాపతికి ఆ విషయం తెలియదు. అందుకే నన్ను చీకట్లో వదిలివేసి వెళ్ళాడు. లేకపోతే సీతాపతికి కూడా చీకటంటే భయమేమో! అందుకే ఇక్కడనుండి

పడిపోయినానేమో! ఈ అంధకారం అందరికీ అందవికారంగానే కనపడుతుందేమో! స్నేహితులంటే అంతా పైపై స్నేహాలే. ఎవరూ ఎవరికీ ఏమీ కారు. ఎవరికి వారే. ఒకరు ఒకరి మీద జాలిగాని, సానుభూతిగాని చూపించవలసిన అవసరం లేదు. అలా చేయాలని మనిషి ఉద్యోగనియమాలలో ఎక్కడా రాసి పెట్టలేదు ఒక వేళ రాసినా, అది ఉల్లంఘిస్తే తగు చర్య తీసుకోడానికి ఎవరికి అధికారం ఉంది?

ప్రసాదు చావుకాదు కాని, నాకు చావు మూడింది. పన్నెండేళ్ళకే వాడికి టైఫాయిడ్ జ్వరం ఎందుకు రావాలి? వచ్చినా అది పోకుండా వాణ్ణే ఎందుకు అంటిపెట్టుకుని ఉండాలి? డాక్టరు ఎన్నో ఇంజక్షన్లు ఇచ్చి వాడి శరీరం అంతా చిల్లులతో నింపేడు. అభిమన్యుణ్ని అన్ని వేపులనుండి బాణాలతో గుచ్చినట్టుగా వుంది. చివరివరకూ "ఫరవాలేదు, ఫరవాలేదు." అని అంటూనే ఉన్నాడు డాక్టరు. ఎవరికి ఫరవా? తనకా, ప్రసాదుకా?...క్రితం రాత్రి నిద్రలో కలవరించాడు ప్రసాదు. నల్లగా లావుగా ఎవరో భటుల్లాంటి వాళ్ళు కనిపించి వాణ్ని రమ్మంటూ సైగ చేశారట. అప్పుడు తాగినవాడు మైకంలో మాట్లాడినట్టుగా నిషాలో మాట్లాడాడు. వాళ్ళు పొరపాటున ఎక్కడికో వెళ్ళిపోవలసి ఇక్కడికి వచ్చి ఉంటారు. ఎడ్రస్సులో ఏదో తికమకపడి వుంటారు. న్యాయం కోసం హైకోర్టులో రిట్ పడేస్తే. వల్లకాట్లో రామనాథయ్య!...ప్రసాద్ తరపున ఎవరు వాదిస్తారు?

సీతాపతి ఇంకా రాలేదు. రాడేమో! ఈ చీకటి నన్ను

వదలడం లేదు. పాములా చుట్టుకుంది. నా శరీరంలో కొంచెం కూడా ఖాళీ లేకుండా చుట్టేసింది. క్షణక్షణానికీ ఆ చుట్టు బిగుసుకుంటున్నది. ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నాను. అంతా చుట్టుకుని పడగ ఎత్తి నా మీద ఊదుతున్నది. చినుకుల వేగం కొంచెం తగ్గింది. చలిగాలి చెవుల్లోంచి దూసుకు పోతున్నది.

ఎక్కడో దూరంగా మాటలు వినపడుతున్నాయి. మినుకుమినుకుమంటున్న సన్నని వెలుతురు కూడా నావైపే వస్తున్నది.

“హమ్మయ్య” అనుకున్నాను.

అవును. ఆ వస్తున్నది సీతాపతే అయి ఉండాలి. వెలుతురు ఇంకా దగ్గిరగా వస్తున్నది.

సీతాపతే. పక్కన నల్లగా పొడుగ్గా ఉన్న తను వస్తున్నాడు. చేతిలో పార, పలుగు ఉన్నాయి. ఒక చేతిలో తాటాకు గొడుగు ఉన్నది. సీతాపతి లాంతరు పట్టుకుని నడుస్తున్నాడు.

నాకు దేవుడు ప్రత్యక్షం అయినట్టుగా వుంది. అతను వస్తూనే పలుగు, పార కింద పడేశాడు.

“ఇతన్ని వెదికి పట్టుకునేటప్పటికి తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది” అన్నాడు సీతాపతి.

అతను కొంచెంగా తూలుతున్నాడు. ప్రవాహం వైపు చూస్తున్నాడు.

ఇంక పనికి ఉపక్రమిద్దాం అన్నాడు సీతాపతి.

"కానీవోయ్." అని పురమాయించాడు సీతాపతి.

పలుగు, పార తీసుకుని ప్రారంభించాడు. అటు పక్క-ఇటు పక్క రెండు చిన్న గోపురాలున్నాయి, మట్టివి.

"ఇంత మరీ దగ్గరగానా? మరోచోట చూద్దాం" అన్నాను.

"ఎక్కడైతే ఏమిటోయ్!" అన్నాడు సీతాపతి.

నేను అటూ ఇటూ చూశాను. కొద్దిగా ఖాళీగా ఉన్న స్థలం కనిపించింది.

"అక్కడయితే?" అన్నాను ఆ స్థలాన్ని చూపిస్తూ.

"సరే, అక్కడే కానిద్దాం" అన్నాడు సీతాపతి. నా మాటకు విలువ ఇచ్చి తవ్వుతున్నవాణ్ని ఆపమన్నాడు సీతాపతి.

మా మాటలు విని అతను పలుగు, పార తీసుకుని నేను చూపించిన స్థలం వైపుగా వెళ్ళాడు. ఆ లాంతరు వెలుతురు స్పష్టంగా కనిపిస్తూంది. ట్యూబ్ లైటు కన్నా కాంతిగా ఉంది హరికేన్ లాంతరు.

గబగబా గుంట తవ్వేశాడు. ఆ గుంట బొత్తిగా లోతులేదు. పొడుగూ లేదు. మహా ఉంటే మూడు అడుగుల పొడుగుంటుంది.

తవ్వుతున్నప్పుడు అతనిలో ఓ విధమైన విసుగు కూడా కనిపిస్తున్నది. గబగబా ప్రసాదు దగ్గిరికి వచ్చాడు. అమాంతం రెండు చేతులతోనూ లేవనెత్తాడు. ఆ ఎత్తు కోడంలో ఓ విసురు ఉంది. ఏ కీలు కా కీలు ఊడిపోతుం

దేమో అనేట్లుగా ఉంది. రైల్వేప్లాట్ ఫారంమీద పోర్టరు ఓ పెద్ద బరువును నిర్లక్ష్యంగా లేవనెత్తినట్లుంది.

ప్రసాదుకు ఇంజక్షను ఇస్తుంటేనే చూళ్ళేక మొహం అటు తిప్పుకునేవాణ్ని. ప్రసాదుని తీసుకువెళ్ళి ఆ గుంటలో పడేశాడు. మొహం అటు తిప్పుకున్నాను. మొహం రెండు చేతులతోనూ కప్పుకున్నాను. హరికేన్ లాంతరు నావైపే చూస్తున్నది.

ప్రసాదు కోసం ప్రాణం గిలగిలలాడింది. అటు వైపు చూశాను. నడుంవరకే ప్రసాదు శరీరం లోపల ఉంది కాళ్ళు బయటకు వచ్చినాయి.

"అదేమిటోయ్, అంత చిన్నగుంట తవ్వేవ్! వాడసలే కాలు పొడుగు పిల్లవాడు. మరికొంచెం తవ్వు." అన్నాను.

"భలేవారండి. ప్రాణం లేనివాడికి. ఎంత గుంటయితే నేమిటండి." అంటూ పారతో మట్టితీసి లోపల వేస్తున్నాడు గుంట పూడ్చడానికి

"కాళ్ళు బయట ఉంటే ఎలా" అన్నాను.

"బయట ఎందుకు ఉంటాయి. చూడండి మీరు." అంటూ కాళ్ళు రెంటినీ లోపలకు నొక్కేశాడు, పారతో మట్టిని నింపుతూ. ప్రసాదుకు ఎంత నొప్పి కలిగిందో!

"లోతుకూడా ఎక్కువ తవ్వలేదు కదా, పై మట్టిని నక్కలు గీరేసి ప్రసాదును ముట్టుకోవూ తెల్లవారేటప్పటికి!" అన్నాను.

అతను విసుగ్గా హేళనగా ఒక నవ్వు నవ్వాడు.

నాకు కోపం వచ్చింది.

"మామూలు ప్రకారం నీకు డబ్బు ఇస్తున్నాంగా. కొంచెం పెద్దగుంట తవ్వితే నీ కేం పోయింది?" అన్నాను.

"మీ రిచ్చే డబ్బుకు ఇది చాలు" అన్నాడు.

పిచ్చికుక్కలా అతని మీదపడి కరుద్దామనుకున్నాను.

"అయ్యగారూ, పని పూర్తయిపోయిం"దన్నాడు.

నా పిడికిలితో నిండా మట్టి తీసుకుని అక్కడ చల్లాను. సీతాపతికూడా చేత్తో కొంచెం మట్టి వేశాడు

ప్రసాదు తలమీద భోగిపళ్ళు పోసినట్టే అయింది. వాడికి అయిదేళ్ళప్పుడు భోగినాడు. రేగిపళ్ళు, పువ్వులు, శనగలు, అక్షింతలూ, రాగినయాపైసలూ అన్నీ కలిపి నెత్తి మీద పోస్తే, చప్పట్లు కొట్టి కిలకిలా నవ్వుతూ ఎగిరేడు. ఆ నవ్వు ఇంకా వినిపిస్తూనే ఉంది. ఆ నెత్తిమీదనే ఈ మట్టి వేశాను.

"బాబూ, ఇంత రేత్రికాడ వచ్చాను, నా మీద దయ ఉంచండి" అన్నాడతను.

సీతాపతి సంఖ్య చెప్పాడు జేబులోంచి తీసి ఇచ్చాను

"ఇదేంది? అయ్యగారూ, ఇంత కొంచెమా?..." అన్నాడు.

"ఇంత కాక మరెంత?..." అన్నాను.

"అయితే నే నసలు వచ్చేవాణ్ణే కాదు. ఇంత రేత్రి కాడ..." అని విసుక్కున్నాడు.

"మరేం చేస్తాం...ఇంకోంచెం ఇవ్వు..." అన్నాడు సీతాపతి.

సీతాపతి ఆజ్ఞ శిరసావహించాను. సీతాపతి దేవుడు. అతడు నిప్పుల్లో దూకమన్నా దూకుతాను.

పలుగు, పార తీసుకుని ఒక చేత్తో లాంతరు పుచ్చుకుని అతను వెళుతున్నాడు తృప్తిగా.

ఖాళీ చేతులతో నడుస్తున్నాను. ఒక్కసారి వెనక్కి చూశాను, ప్రసాదు పిలుస్తున్నట్టుగా. అంత చీకట్లోనూ ఒక్కణ్నీ వదిలేసి వస్తున్నాను. భయపడతాడేమో!

సీతాపతి మౌనంగా నడుస్తున్నాడు.

పుణ్యభూమిలోంచి రోడ్డుమీదికి వచ్చాం. చీకటి తరుముతూనే ఉంది. సీతాపతిని కావలించుకుంటా మనిపించింది!

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

...*.*...